

2. Кутепов М.Е. *Маркетинг в зарубежном спорте: Учебное пособие.* – М ГЦОЛИФК, 1993. – 144 с.
3. *Руководство ИААФ по маркетингу и телевидению / Под ред. В.Балахничёва В.Зелечёнка.* – М.: Терра Спорт, 2000. - №5. – 72 с.

THE USING OF MARKETING FOR THE PURPOSE OF RECEIVING PROFITS BY NATIONAL ATHLETIC FEDERATIONS.

OLEG OKHRIMENKO

National University of Physical Education and Sport of Ukraine

The article represents the main results of the author's investigation, concerning the using of methods of marketing by national athletics federations for the purpose of receiving financial profits to their own budget. Remarks and recommendations about the work of national athletic federations on this question are editorialized.

СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТОК СПОРТИВНОЇ ПРЕСИ ЗАХІДНОЇ УКРАЇНИ ПЕРЕД ПЕРШОЮ СВІТОВОЮ ВІЙНОЮ І В ПЕРІОД 20-ИХ РОКІВ МИНУЛОГО СТОЛІТТЯ

ІВАН ПАРІЙЧУК

Львівський державний інститут фізичної культури

Спортивна преса завжди є своєрідним відображенням подій, які відбувалися в конкретному історичному проміжку часу чи у відповідній ділянці спорту. Період формування та перші роки розвитку спеціалізованої преси, особливо на теренах Західної України викликає чималий науковий інтерес.

Нами зроблено спробу проаналізувати генезу розвитку спортивної преси Західної України перед Першою світовою війною та в період 20-х років минулого століття.

Під час дослідження нами опрацьовано фонди наукових бібліотек міста Львова, Тернополя, Чернівців, архівні збереження, приватні колекції українських спеціалізованих періодичних видань Західної України першої третини ХХ століття.

До першої світової війни, в період “розгалуження й спеціалізації преси”¹, найбільш наближеними за змістом і подачею матеріалів до спортивних були видання гімнастично-пожежного товариства “Сокіл” (1894-1939 рр.). Зокрема, “Сокільські вісти”, які почали виходити 3 вересня 1908 року додатком до газети “Свобода” (49 чисел), а пізніше з 12 серпня до 30 грудня 1909 року – додатком при “Народнім слові” (21 число). Як підкреслював у одному зі своїх досліджень С.Гайдучок: ...“Сокільські вісти” подавали вістки з сокільського та руханкового життя, як також і тодішнього молодого спорту”².

31 жовтня 1910 року починає виходити як двосторінковий додаток до “Нового слова” газета “Вісти з Запорожа” (61 число), щотижневик із оперативною спортивною інформацією. А з 1 січня 1911 року “Вісти з Запорожа” виходять у Львові як самостійний сокільський місячник, в якому крім різноманітних звітів, розпоряджень Старшини “Сокола-Батька”, переважають матеріали про спортивні події. Зокрема, в 1912 році вперше публікуються повідомлення з міжнародного спортивного життя та про проведення Олімпійських ігор 1912 року. Проте, як

зауважує автор “Нарисів з історії західноукраїнського спортивного руху” О. Вацеба: “...на сторінках львівського видання бракувало матеріалів про спортивне життя Наддніпрянської України”³. Останнє число “Вістей з Запорожжя” побачило світ 8 серпня 1914 року. За цей час вийшло 97 номерів при накладі в 1 500 примірників.

Крім сокільських, у 1912-1914 роках з’являються й інші періодичні видання спортивного напрямку: перші пластові та січові часописи. І хоча, як зауважує О. Вацеба “...“Пласт” і “Січ” не були організаціями суто тіловиховними чи спортивними, але більшість своїх завдань вони вирішували саме через фізичне виховання” [3]. Перший січовий орган – часопис “Січові вісти” (1912-1914 рр.) – виходив за редакцією Дмитра Катамая при “Громадському голосі”, а перший самостійний пластовий часопис – газета “Пласт” вийшла в 1914 році в Сокалі як лектографоване видання.

З початком військових дій розвиток спортивної преси припинився на довгих п’ять років. І про певне відновлення видань спортивного спрямування в Західній Україні ми можемо говорити, розпочинаючи з 1919 року. При цьому необхідно спортивні видання умовно розділити на три групи. До першої ми відносимо так звані “таборові”, тобто ті, які стали виходити в середовищі інтернованих спортсменів таборів Польщі. До другої – відновлені видання “руханкових, змагових, мандрівних і пожарних товариств”, а до третьої – спеціалізовані спортивні видання. Власне, такий поділ дасть нам змогу проаналізувати становлення і розвиток спортивної преси 20-их років.

Неоднорідне середовище військовополонених у таборах Польщі, з-поміж яких виділялося достатньо багато спортсменів і навіть тих, які професійно ним займалися в довоєнний час, призвело до організації та проведення багатьох спортивних змагань. Про це ми дізнаємося з “таборових” видань, зокрема часопису “Спортовець”, якого вийшло тільки два номери в 1919 році в таборі Тухоля та “аналітичного щомісячного журналу об’єднання інтернованих спортсменів таборів Польщі” – “Спортсмен”. Проте, скільки вийшло чисел цього двомовного журналу форматом 21×17,5 см і обсягом у 30 сторінок, сказати складно. Та, проаналізувавши тільки спарений 4 і 5 номери “Спортсмена” за липень-серпень 1922 року, можна зробити висновок про вагомість спортивного життя інтернованих осіб із колишньої російської імперії. Щодо двомовності цього журналу, то його редактор пан М. Гадзяцький у рубриці “Відділ кореспонденції”, відповідаючи на лист, підписаний криптонімом В.П.П., який говорить про те, що “Головна Управа У.М.С.А. у Варшаві погодилася на видання спортивного журналу на російській мові, як і всі видання У.М.С.А., бо як з’ясував головний секретар п. Рейлль, Америка визнає поки що до сформування постійних держав на своєму терені з сталою національною мовою лише одну загальну для всіх територій був. Росії – російську мову”. Далі редактор М. Гадзяцький продовжує: “Я знав, що коли журнал буде виходити на одній російській мові, то не досягне своєї мети, бо не буде читатись всіма спортсменами”. Отже, інтернованих росіян, які перебували в польських таборах, тільки незначний відсоток, решта – українці, для яких питання мови – фактор державної ваги. Тому редактор М. Гадзяцький знаходить компромісне рішення: “... матеріал друкуватиметься на тій мові, на якій його

надсилають до редакції... Таким чином, повстало печатне українське спортивне слово". Необхідно зауважити, що з 18 журнальних матеріалів, 15 вийшло українською мовою і тільки 3 - російською.

Матеріали цього видання свідчать про глибокі знання авторів багатьох аспектів спортивного життя, зокрема, перший матеріал за підписом А. Коршнівського "Спроба критичного нарису гімнастичних систем". Автор намагається на конкретних прикладах переконати читачів у тому, що кожний народ, кожна нація має виробляти свою систему тіловиховання з елементами притаманними тільки цій нації, а не запозичати системи в сусідів. Наступні матеріали стосуються спортивного життя в таборах. Промовисті назви матеріалів та рубрики говорять про те, що журнал "Спортсмен" розповсюджувався не в одному чи кількох, а у багатьох таборах. Наприклад, "Огляд спортивного минулого таб. Каліш", "Спортивне свято в м. Слупцях", "Спортивне свято в таб. Щепіорно" та інші. Заголовки – тематичні рубрики: "Футбол" (п'ять інформацій), "Волейбол" (про волейбольні змагання в таборі Стрільків), "Лавн-теніс", "Французька боротьба" (змагання між спортсменами таб. Стрільків та Загурова), "Бокс", "Легка атлетика". Також редакція журналу намагається слідкувати та подавати відомості про спортивні події, які відбуваються за кордоном. Зокрема, під рубрикою "Що нового зі спорту в світі" подано інформацію про змагання з тенісу, плавання, бігу, футболу, легкої атлетики, регбі. До речі, в підзаголовку "Регбі" одним рядком подано інформацію про те, що команда Франкфурта на Майні перемогла команду Ганновера з рахунком 10 : 0. Також велика увага в журналі приділяється роботі з читачами та дописувачами. Про це свідчить рубрика "Відділ кореспонденції". Вісім гумористичних оповідок розміщено на "Сторінці гумору". Враховуючи те, що журнал "Спортсмен" видавався гектографічним способом і, відповідно, світліни (фотографії) не друкувалися, а приклеювалися. Таким чином, на сторінці 23 журналу розміщено фотографію 25-ти випускників спортивних курсів табору Щалкове. Також на сторінках журналу зустрічаємо різноманітні малюнки, малюнки-шаржі на спортивну тематику.

Проаналізувавши журнал "Спортсмен", можна зробити висновок про те, що він став першим спеціалізованим спортивним виданням на Західній Україні в післявоєнний час. Необхідно зауважити, що публікації підписані прізвищами А. Коршнівський, Гончаренко, Гордієнко, Коваленко, криптонімами Н.Г. і Б.А. та іншими, свідчать, що дані автори вправно володіли словом і досконало знали спортивну тематику.

До другої групи умовного поділу видань спортивного напрямку ми відносимо ті, які стали видаватися як органи відновлених "руханкових, змагових, мандрівних і пожарних товариств". До цієї групи видань входять часописи "Січові Вісти" (1922-1924 рр.), "Молоде життя" (Львів, 1921 – 1933 рр.), "Український Пласт" (Станіславів, 1923-1926 рр.), "Січово-сокільські вісті", які стали виходити з 5 січня 1923 року додатком до львівської щоденної газети "Громадський вісник". У додатку переважала інформація та матеріали спортивного спрямування. Наприклад, "Зимовий змаг і його значіння", "Олімпійські ігрища". В рубриці "Всячина" друкувалися невеликі спортивні інформації з підрубриками "Спорт і шовінізм", "Кружок шахістів", "Спортивний альманах", "Зимовий змаг" та інші.

Двотижневим безоплатним додатком до газети І. Тиктора “Новий час” у лютому 1925 року вийшов перший номер “Туристики і краєзнавства”. Редактором видання став І. Крип’якевич. Часопис мав обсяг у чотири сторінки газетного формату. Крім матеріалів, присвячених окремим місцевостям Галичини, нарисів з історії туристики та краєзнавства, друкувалися матеріали на спортивну тематику. Адже, як зауважує Андрій Козицький, в матеріалі “Краєзнавчо-туристичне творчество “Плай” (1924-1939 рр.), “...туристика середини 20-их років мала швидше розважальний і спортивний, аніж краєзнавчо-пізнавальний характер”⁵. З фінансових причин, після виходу у світ трьох випусків, видання “Туристики і краєзнавства” довелося припинити. Але логічним продовженням висвітлення спортивних подій в газеті “Новий час” став додаток “Руханка і спорт”, перше число якого з’явилося 28 лютого 1926 року, а останнє за № 10 – 12 листопада цього ж року. Знову ж, як і в інших часописах змішаного типу, в “Руханці і спорті” поруч із матеріалами про внутрішнє життя товариства “Сокіл” подаються матеріали на спортивну тематику, зокрема, виділимо такі як “Наші осяги – нашим спортсменам” – розповідь про кращі досягнення спортсменів-українців Галичини і заклик до більших перемог, “З львівського спортивного життя” – розповідь про досягнення спортивного товариства “Україна”, якому вдалося організувати, як зазначено в тексті “... совганку зимою” і це “... перша совганка у Львові від Данила” (4 додаток). Також наголошується в матеріалі про перемогу команди СТ “Україна” з рахунком 32 : 26. Закінчується матеріал повідомленням про початок шахового турніру, в якому беруть участь 27 спортсменів-шахістів. З-поміж них “... найбільший шанс здобути перше місце має молодий грач Попель”. До виділених матеріалів необхідно віднести “День українського спортсмена” – розповідається про те, що “ціллю цього свята була пропаганда спорту і ознайомлення з ідеєю спорту як найширших мас українського громадянства”. Не залишається осторонь і пропаганда жіночого спорту. Про те свідчить матеріал “Спортове жіноче свято”. Практично, в кожному додатку “Руханки і спорту” розповідається про організацію і правила гри того чи іншого виду спорту. Наприклад, “Українська ситківка” – розповідь про організацію гри в теніс. Також привертає увагу читачів матеріал під назвою “Вищі завдання спорту”. Його головна думка в тому, що важливою є не стільки перемога будь-якою ціною, а головне в спорті і в правдивого спортсмена те, що “...він мусить бути високо характерним”. Також необхідно зауважити, що в кожному додатку є рубрика “Всячина”, в якій подається 8-10 спортивних інформацій.

Наступними виданнями, які представляли ті чи інші товариства, але стабільно висвітлювали спортивні події в Західній Україні є “Луговик” (Львів, 1926-1928 рр.), “Вісті з Лугу” (Львів, 1926-1939 рр.), “В дорогу” (Львів, 1927 р.), “Сяйво” (Тернопіль, 1928-1931 рр.) та “Сокільські вісті” (Львів, 1928-1939 рр.). Власне, необхідно зауважити, що “Сокільські вісті”, з одного боку, відновилися, а з другого – стали останнім виданням такого спрямування на межі 20-30-их років. Наклад, у рік виходу “Сокільських вістей” становив 2 000 примірників. Періодичність – раз на місяць, на 16-ти шпальтах. Редактор – Микола Левицький. Одне число коштувало 50 грошів, річна передплата в краю коштувала 6 золотих (тогочасні грошові одиниці), за кордоном – 1,5 американських доларів. За три роки,

тобто з 1928 до 1930 року вийшло тільки 28 номерів. Це пояснюється тим, що на початку 30-их років журнал, як зауважує О. Вацеба, переживав непростий період становлення та вплив політичних обставин. “Тоді “Сокільські вісти” досить часто виходили здвоєними номерами, чи навіть потроєними” [3, с. 52]. Вже в першій редакційній статті під назвою “Завдання сокільського органу” наголошувалося, що в часописі будуть “...обговорювати всі питання, які відносяться до фізичного виховання, руханки і спорту”. Тобто, спортивна тематика посідала на шпальтах часопису одне з чільних місць. Переважно це були повідомлення та звіти з сокільських спортивних змагань. Подавалися також матеріали з окремих видів спорту: веслярства, лещетарства, каючництва, шахів, мандрівництва. Своїми статтями про спорт виділявся С. Гайдучок, який у своїх працях застерігав від надмірного захоплення спортом тільки заради перемоги. Пізніше в часописі з’являється рубрика “Зі спорту”, в якій подавалися матеріали про спортивні події місцевого європейського та світового рівнів. Досить широко була представлена палітра теоретичних статей на теми фізіології спорту, методичного забезпечення, системи фізичного виховання, молоді та інше.

Найяскравішим представником, за нашою класифікацією, останньої, третьої групи видань, тобто спеціалізованої спортивної преси в післявоєнний період є “Спорт” – “журнал, присвячений усім діячам спорту”. Це перше українське професійне спортивне видання в Західній Україні. І хоча “Спорт” не став, як планувалося, виданням довготривалим, навколо якого б групувалися всі передові спортивні діячі, проте, він відіграв величезну роль у становленні і розвитку, власне, спеціалізованої української спортивної журналістики. Забігаючи наперед, скажемо про те, що всі наступні спортивні видання, які стали інтенсивно зароджуватися в 30-40-их роках, вважали себе продовжувачами традицій “Спорту”.

Перший номер журналу вийшов з друку 12 червня 1925 року на 8-ми полосах нинішнього формату А-4 і ціною у 50 грошів. Видавцем і редактором став Василь Решетилівич. Журнал змакетовано так, щоб читач міг легко обрати для ознайомлення цікаву для нього тему. Крім того, всі матеріали розбиті лінійками та деякі з них, особливо рекламного змісту, взяті в рамки, що дає відчуття простору. І, звичайно, дуже важливим залишається розміщення світлин зі спортивних змагань. У першому номері є чотири світлини, які розміщені на першій титульній сторінці (“З львівських волосних легкоатлетичних змагань юніорів: стилевий скок Е.Шияна”, розмір: 16,5 × 8,5 см), на третій полосі (“З пластових змагань: старт дівчат до бігу на 60 у.”, розмір: 8 × 6,5 см), на четвертій полосі (“Легкоатлетичні змагання у Львові: старт до фіналу на 100 м”, розмір: 10,5 × 8 см) та на п’ятій полосі (“Зі секції боксу СТ “Україна”: Вербицький і Мулькевич в часі тренінгу”, розмір: 10,5 × 8 см). Крім того, вся сьома полоса присвячена “Гумору в спорті”. На ній розміщено чотири шаржі-малюнки на футбольну тематику. А восьма полоса відведена під рекламу. При цьому, кожне оголошення взято у рамку, а також подано різними шрифтами та розмірами.

Звичайно, важливим і визначальним у першому числі журналу “Спорт” залишається так звана передова або редакторська стаття під назвою “Дотеперішній доробок українського спорту”. В ній, зокрема, акцентується увага на тому, що “з кінцем 1924 р. і з початком 1925 р. почало українське спортове життя плисти таким бурхливим потоком, що виявлялася konieczність уняти його в певні трівкі форми та

надати йому правильний шлях розвитку”⁶. Далі наголошується на тому, що “по всіх кінцях західних українських земель повстають окремі (статутові) спортові клуби, а там, де це було неможливе, творяться спортові організації як секції при других культурних українських установах, як при “Соколі”, “Січі”, “Просвіті” і т.п. ” Таким чином, розвиток фізичної культури і спорту в українському середовищі відбуває значного поширення, особливо серед молоді, бо старше покоління все ще “... на спорт дивиться звичайно, як на забаву...” Також у статті наголошується на необхідність творення організації, яка б об’єднала весь спортивний рух Західної України в одне ціле. Такою структурою, на думку автора, має стати “Український Спортовий Союз”. Тобто, в цьому матеріалі не просто констатується факт досягнень українського спорту, а робиться спроба накреслити подальші шляхи його розвитку.

Наступні матеріали розміщені під заголовками-рубриками “Спортові конгреси в Празі”, “Спортивний день українських середніх шкіл у Львові”, “Огляд нашого спорту”, “З польського спорту”, “Огляд заграничного спорту” та “З життя клубів”. Як бачимо, крім передової редакторської статті, можна виділити три напрями праці редакції. В першу чергу - огляд внутрішніх досягнень, також не залишається без уваги польський спорт і висвітлення закордонних змагань. Ось ці три основні теми і мають стати стержнем журналу “Спорт”.

Підтверджує нашу думку вихід з друку 26 червня 1925 року наступного, другого номера журналу. Він також розпочинається великою передовою статтю “З давньої історії українського спорту”, в кінці автор підписався криптонімом І.К. (можливо Іван Крип’якевич). Він наголошує, “... що спорт на Україні має довгу тисячолітню історію. Фізична справність в минулі віки цінилася у нас ще більше як сьогодні, бо ж Україна все була в огню боротьби, тому і спорт мав пригоже до розвитку поле”⁵. Далі розміщено матеріал під назвами-рубриками “Значіння фізського масажу для спорту”, “Легко-атлетичні жіночі змагання у Львові”, “Ситківкові передзмагання”, “Огляд спортового життя в Коломиї” (автор П. Франко), “Туристика”, “З життя клубів”, “Огляд заграничного спорту”, “Огляд польського спорту”, “Адреси українських спортових організацій”. Восьма полоса повністю відведена під програму-інформацію у вигляді афіші про проведення VI Запоріжських Ігрищ.

Як бачимо, за невеликим винятком, друге число журналу “Спорт” наслідувало перший номер. Тобто, збереглася та ж поліграфія, черговість розміщення рубрик і, що найголовніше, зміст матеріалів.

Третього номера журналу “Спорт” довелося чекати майже рік. Він вийшов 23 травня 1926 року. Формат сторінки і ціна залишилися попередніми, але змінився видавець і редактор. Ними, відповідно, стають “Український Спортовий Союз” та Іван Волинець. З приходом до керівництва журналу нових людей, в загальному, ніби нічого не змінилося. Є передовий, так званий, редакторський матеріал під назвою “По році”, підписаний Карлом Мулькевичем. В ньому наголошується, що “...український спорт дужими великими кроками бадьоро ступає вперед”. І далі, підбиваючи підсумки сезону 1925 року, Карло Мулькевич зауважує: “Кожний спортовець мусить сказати, що рік 1925 був відродженням українського спорту”. А на закінчення, говорячи про плани, він стверджує: “Українські спортовці вірять, що

в році 1926 зуміють втягнути до спільної праці на широке поле спортової організації не тільки прихильників спорту, але також загал нашого громадянства”.

Наступний матеріал зверстано під світлиною (“Момент із жіночих змагань” у вересні 1925 р., Львів, розмір: 11 × 8 см) має назву “Біг з плітками”. Він проілюстрований на наступній полосі великою світлиною розміром 16,5 × 12,5 (“Біг з плітками членів СТ “Україна”), тобто, цей матеріал займає півтори полоси. Далі розміщено матеріал під назвою-рубрикою “Спорт на Радянській Україні”. До речі, під назвою дається невелике пояснення про те, що “Ред. “Спорту” не могла досі порозумітись безпосередньо з українськими радянськими спортовими організаціями, тому ділиться з читачами – поки що – доривочними відомостями на підставі комунікатів “Фізкультура” і “Спорт” в Харк. Вістях”. Цей матеріал розбито двома лініями, а внизу назва іншого – “Весняне життя спортивного товариства “Україна”. Необхідно зауважити, що автор цього матеріалу дає ґрунтовний огляд діяльності товариства. Все це перемежується трьома світлинами. До речі, в цьому номері їх аж шість. Наступні матеріали розміщені під назвами-рубриками в такій послідовності: “Копаний м’яч Ч.С.Р.”, “Спортове життя українського студентства за кордоном”, “Український копаний м’яч у весняний сезон”, “Цікаві числа”, “Огляд польського спорту”, “Огляд заграничного спорту”, “День українського спортсмена” і закінчується цей номер комунікатором “Українського Спортивного Союзу”, в якому перераховуються ті товариства, які були прийняті в члени Українського Спортивного Союзу.

Третій номер часопису “Спорт” став останнім у його історії. В першу чергу, через значну пасивність старшого покоління українців, які ще на той час не усвідомили важливості розвитку фізичної культури і спорту. З іншого боку, читачі звикли отримувати спортивну інформацію через щоденні суспільно-політичні видання. Також, однією з причин закриття “Спорту” стало політичне питання. Поляки бачили в цьому спортивному виданні свого конкурента.

Наступне українське спортивне видання побачило світ через п’ять років. 12 квітня 1931 року вийшов перший номер ілюстрованого тижневика “Спортивні вісті”.

Вважаємо, що науковий аналіз спадщини української галузевої періодики є неабияким підґрунтям для розвитку та вдосконалення сучасних засобів масової інформації у сфері спорту.

ЛІТЕРАТУРА

1. Животко А. Нариси історії української преси (Курс лекцій): На правах рукопису. – Подєбради: Український Технічно-Господарський інститут позаочного навчання, 1937. – 230 с.
2. Гайдучок С. Пів століття сокільських видань. – Львів, 1937. – 53 с.
3. Вацеба О. Нариси з історії західноукраїнського спортивного руху. – Івано-Франківськ, “Лілея-НВ”, 1997. – 232 с.
4. Спортсмен: Аналітичний щомісячний журнал об’єднання інтернаціональних спортсменів таборів Польщі. – 1922. - № 4,5.
5. Спорт: Журнал, присвячений усім ділянкам спорту. – 1925. - ч. 1, 2.
6. Спорт: Журнал, присвячений усім ділянкам спорту. – 1926. - ч. 1.

7. Козицький А. Вісник Львівського університету: Серія історична – 1998. - Випуск 33.
8. Новий час: Додаток до журналу "Руханка і спорт". – 1926. - № 4.
9. Сокильські вісти. - Львів, 1928-1939.

ОЦІНКА ПЕРСПЕКТИВ ЗАЙНЯТОСТІ ФАХІВЦІВ З ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ І СПОРТУ В УКРАЇНИ

МАРІЯ ПРИЙМАК

Національний університет фізичного виховання і спорту України

Актуальність. Формування ринку праці в галузі фізичної культури і спорту, його особливості мають велике значення саме в період переходу України до ринкових відносин. Саме ринкові відносини об'єктивно потребують різкого підвищення рівня як загальної так і професійної підготовки фахівців з фізичного виховання та спорту, забезпечення їх конкурентоспроможності на галузевому ринку праці.

Становлення молодіжного ринку праці в галузі фізичної культури і спорту України відображає об'єктивну закономірність розвитку суспільства, що стоїть на шляху докорінних перетворень. Ринок праці являє собою досить нове явище для нової держави. Так, ряд фахівців [1, 2] стверджує, що ринок праці належить до числа найнедосконаліших ринків: часто змінюється механізм його функціонування, як завжди піддається регулюванню кон'юнктура попиту та пропозиції робочої сили, самі працівники, як правило, не інформовані про стан попиту на їхню працю і про всі існуючі вакансії на робочі місця.

Якщо в попередні роки чисельність та профіль підготовки фахівців з фізичного виховання та спорту, і навіть робочі місця, що пропонуються, визначувались і затверджувались адміністративними органами, які виступали гарантантами працевлаштування молодих фахівців, то нині можливості та умови визначаються і диктуються ринковим попитом на висококваліфіковані кадри.

Усе це обумовило таку ситуацію, при якій сучасна кон'юнктура ринку праці в галузі фізичної культури і спорту України характеризується глибокими диспропорціями у співвідношенні попиту та пропозиції робочої сили.

Найважливішою причиною цих диспропорцій є несталість професійно-кваліфікаційної структури сукупного ринку праці, яку розглядаємо, з одного боку, як соціальний запит на працівників певних рівнів освіти і напрямків професійної підготовки, а з іншого – як потребу фахівців з фізичного виховання і спорту в робочих місцях, що відповідають рівню їх підготовки.

У зв'язку з переходом країни до ринкових відносин стає актуальним виявлення основних проблем розвитку молодіжного ринку праці в галузі фізичної культури і спорту України та шляхів їх вирішення.

Метою дослідження є виявлення оціночних критеріїв, якими керуються роботодавці під час прийому на роботу фахівців з фізичного виховання і спорту.

Методи та організація дослідження

В роботі ми використовували наступні методи дослідження: